

చివరి పాఠం

అదో లోంచి దిగి, ఆ

వంగళా వైపు నడిచాను. అదో పోషలో
కలిచి, నేమ్ ప్లేట్ మీద సదానందరావు..
సునిస్టర్ పర్... అని ఉంది. గేటుముందున్న
వాచ్ మాన్ కి నా విజిటింగ్ కార్డు తీసి
చ్చాను. నన్ను అక్కడే, ఉండమని చెప్పి
లోపలికి వెళ్ళాడతను.

సిగరెట్ కాలుస్తూ నిలబడ్డాను. సదా
నందరావు నా బాల్య మిత్రుడు. ఇద్దరం
డిగ్రీ వరకు ఒకే కాలేజీలో చదివాం.
తర్వాత అతను రాకాకియాలోకి వెళ్ళాడు
నేను ఇర్ననిజంలోకి వెళ్ళాను. సొంతంగా
ఇట్లు కట్టుకొని రాజధానిలో స్థిరపడ్డాడు
తను. నేను సొంత ఇల్లనేది లేకుండా చాలా
పట్టణాలు తిరిగాను. జీవిత గమనంలో
లోయలూ, పర్వతాలూ చూశాను. ఇన్వెస్టి
గేటివ్ జర్నలిస్టుగా నాకు పేరుంది.

వాచ్ మాన్ వచ్చి అయ్యేగారు రమ్మం
టున్నారని చెప్పి గేటు తీశాడు. లోపల
సిమెంటు చేసిన రోడ్డుకి రెండువైపులా
రకరకాల పూల మొక్కలున్నాయి.
పోర్టికోలో విదేశీ కాచుంది. కాలింగ్ బెల్
నొక్కిన రెండు నిమిషాలకు ఒక యువ

కుడు దోరు తీశాడు. హాల్లోకి వెళ్ళాను.
వాలీటు వాల్ కా ర్పెట్, ఖరీదైన
సోఫాలు, ఆయిల్ పెయింటింగ్స్ తో చాలా
నీట్ గా ఉందాహాలు. సోఫాలో కూర్చొని,
టీపామ్ మీదున్న మేగజైన్ తిరగేస్తు
న్నాను. సదానందరావు లోపల్నించి
వస్తూనే విష్ చేశాడు. నేనుకూడా విష్
చేశాను. అతని మొహంలో నన్ను గుర్తు
పట్టిన ఫీలింగ్ ఏమీలేదు.

“నేను మీకు గుర్తున్నానా?” అడిగాను.

“పత్రికల వాళ్ళని మర్చి పోవడం
మేమింటి” అన్నాడతను నవ్వుతూ.

“అలాకాకుండా పర్సనల్ గా...”

రెండు నిమిషాలు ఆలోచించాడు సదా
నందరావు. తర్వాత అన్నాడు.

“నిన్ను చాలా సార్లు చూశాను. కాని
అంతకు ముందెప్పుడో, సీతో పరివయం
ఉన్నట్టు జ్ఞాపకం ఉంది. సరిగ్గా గుర్తు
రావడం లేదు.”

నేను చిన్నగా నవ్వాను. గుర్తులేదని
అనడం రాజకీయనాయకుడికి నిషిద్ధం.

“నేను సారథిని. ఇద్దరం డిగ్రీ చదువు
ఒకే కాలేజీలో పూర్తి చేశాం”

పులిపాక
శ్రీరమచంద్రమూర్తి

సదానందరావు మొహం వికసించింది. లేచివచ్చి నా చేతులు రెండు పట్టుకొని అన్నాడు.

“పత్రికావిలేకరిగా నువ్వు బాగా తెలుసు అలాకాకుండా ఎక్కడో బాగా పరిచయం ఉన్నట్టు గుర్తుందన్నానా; కాని ఎక్కడో గుర్తులేవు. యూఆల్ రైట్... ఏసీహా... ఆఫ్ఫర్ ఎ లాంగ్ టైమ్... ఎలా ఉన్నావు? పిల్లలు ఎంతమంది?...”

చిన్నవాడి మిక్రజ్జునే గౌరవంకంటే, నావిజిటింగ్ కార్డే ఎక్కువ గౌరవం తెచ్చిపెట్టిందని తెలుసునాకు. సదానంద రావు అప్పటికి ఇప్పటికీ బొజ్జలో తప్ప ఎందులోను ఏమీ మారలేదు. అ జే ఎర్రటి కళ్ళు, వెడల్పాటి మీసాలు, తావాటి పెనాలు, చిరుసైన జుట్టు...లాత్సీ ధోవతి సూత్రం కొత్తగా వచ్చాయి.

“గుడ్ మార్నింగ్ పత్రికలో రిపోర్టర్ గా పని చేస్తున్నానని నీకు తెలుసును కుంటాను ఇద్దరు పిల్లలు.”

“జర్నలిస్ట్ కి, పాలిటిషియన్ కి, సరి పడదే; ఇంటర్వ్యూ చేద్దామని వచ్చావా?”

“నో...నో...జుస్ట్ టు హాప్ ఎన్వైండింగ్ లక్...నా మిత్రుడు మంత్రి అయ్యాడంటే నాకూడా గ ర్యూజరణమే” అన్నాను. సదానందరావు నవ్వాడు. ఏదో స్వంత పని మీద వచ్చా సన్నుక్తుంది ఆ నవ్వు.

“జర్నలిస్టులు ఊరికే వస్తారని నేన నుకోను. కార్డుస్ కి, న్యూస్ కి, వ్యాఖ్యాంటి ఆధారం మేమే కనక ఏదో ఒకవిషయం లో కూపీ లాగడానికే వస్తారు. నువ్వలా వచ్చావని నాఉద్దేశం కాదు. జనరల్ గా చెబు తున్నాను. అవునూ! నువ్వే కదూ

ఆ స్టీల్ స్కాండల్ బైట పెట్టింది:

అవునన్నట్టు తలపాను.

“సారథి అంటే ఎక్కడో పేరు విన్నట్టు గుర్తుంది కాని నువ్వనుకోలేదు” వి మన్స్ ఫైట్ ఎగనిస్ట్ కరప్షన్, నెపొ డీజకు ఎచ్చెట్రా. అందుకే దాన్నిలా వైటకు పెట్టాను” అన్నానునేను. సదా సంచారాపు తమాషాగా నవ్వాడు.

“మీరు ఫోన్ కాలే సర్” యువకుడు వచ్చి చెప్పాడు.

“హెన్ మినిట్. ఇప్పుడే వస్తాను” అని లోపలి గదిలోకి వెళ్ళాడు సదానంద రావు. రెండు నిమిషాల్లో వచ్చి సోఫాలో ఏలాక్కెడేగా కూర్చున్నాడు.

“వదలి రాకముందే నోయిగా వుండేది, ఏ గొడవాలేకుండా. ఇప్పుడన్నీ చాళ్ళకలే” అన్నాడు సదానందరావు. ఆ మాట లంటున్నప్పుడు అతని గొంతు లో బాధలేదు. గొడవచేస్తున్న పాపని ముద్దుగా కసిరినట్టున్నాయి.

ఏమిటన్నట్టు చూశాను నేను.

“చూవాళ్ళు నలుగుర్ని పోలీసులు సేవల్లో పెట్టారు. పతిరెయ్యమని ఫోన్ చేసి చెప్పారు” “పోలీసులమీద రాజకీయంపెడ వడచూడదు” అన్నాను నేను వ్రాసిన పెద్ద వ్యాసం గుర్తుకు తెచ్చుటంటూ. సదానందరావు నవ్వాడు.

“వ్యాసాల్లో రాయ్ ముగ్గానీ, ప్రాక్తి కలెగో కువర్టు. తనవాళ్ళని నలుగుర్ని రక్షించలేదాడు ప్రజలకి ఏం న్యాయం చేస్తాడని అనుకుంటారు ప్రజలు. ఇలా రెండు చూడుసార్లు జరిగితే, మళ్ళీనేను స్పృకల్లో పోటీ చేయాల్సిన ఆవసరం ఉండదు.”

“చునం ఆలోచించాల్సింది ఆమెకా

చునం కుంటాను. చునవాళ్ళనయినా, ఇతరులైనా, తప్పా ఒప్పా అనేది” అలో చించాలను కుంటాను.”

రాజకీయంవేరు, జర్నలిజం వేరు. రెంటికీ చాలా తేదం ఉంది” యువకుడు ప్రేలో కాఫీ తెచ్చి టీపాయ్ మీదపెట్టాడు

“అక్కర్లేదు” అని అతనితో చెప్పి లేచి నిలబడ్డాడు సదానందరావు. “ప్రీజ్ కమ్” అని నాలో చెప్పి పక్కగదివైపు దారితీశాడు. నేను అనుసరించాను.

అదో ఏ.సి. రూమ్. ఆకుపచ్చని కాంతి ఆగదంతా పరుచుకొని ఉంది. చిన్న బేగుల్ కి ఎదురెదుగాకూర్చున్నాం యువకుడు కీ.ఇచ్చిన బొమ్మలా స్కాచ్ విస్కీ, గ్లాసులూ, ఐస్ జార్ ఇంకా ఏవో పదార్థాలు సర్ది నిశ్శబ్దంగా బయటికి వెళ్ళాడు.

గ్లాసులునింపి, బీర్స్ చెప్పాడు సదానందరావు. చల్లని ద్రవం చల్లగాగొంతు లోకి జారింది. వది నిమిషాలు నిశ్శబ్దంగా గడిచాయి.

“ఆ స్టీల్ స్కాండల్ ఏమైంది?” హఠాత్తుగా ప్రశ్నించాడు సదానందరావు.

“అసెంబ్లీలో గొడవైంది. ప్రతిపక్షాలు నిరసనగా వాకౌట్ చేశాయి.”

“ప్రభుత్వం కమిషన్ పేసింది. తర్వాత....?”

“ముఖ్యంగా ప్రజలకి తెలిసింది” అన్నాను నేను తృప్తిగా.

“చాళ్ళకి చాలా విషయాలు తెలుసు. చునల్లో ఇప్పుడేలా స్కాచ్ ముందు చూపుతామని కూడా తెలుసు. రెండేళ్ళకొక మూడేళ్ళకొక ఆ కమిషన్ ఓ నివేదిక నడుర్చిస్తుంది. అలాంటి నివేదికలు వాన్ని చందలున్నాయి ప్రభుత్వం దగ్గర

అన్నాడు సదానందరావు నవ్వతూ.

“ప్రజలకల్లా తెలియచేయడమే మా డ్యూటీ. వలితాలతో పనిలేదు.”

“దద్దో హిపోక్రసీ...” అతనేదో చెప్పబోతూ ఉండగా తలుపుమీద ముని వేళ్ళతో కొట్టిన శబ్దం వినిపించింది. “కమిన్” అన్నాడు సదానందరావు. యువకుడు లోపలికి వచ్చాడు.

“ఎక్స్ క్యూజ్ మీ నర్. మీకోసం సిబ్బంది క్లికాట్లనంపుం పెసిడెంటు, సెక్రటరీ వచ్చారు.”

“ఏమిటి కారణం?”

“మీలోనే చెబుతారట!”

“వస్తున్నాడు.” అని అతనిలోంచి “చనోమినిల్” అంటూ బయటికి వెళ్ళాడు సదానందరావు. నేను సిబ్బందిలో ఉన్నా మాట్లాడుతున్నాను.

అప్పుడు ఏకైకం అవినీత కుంభ కోణం కురుకుంపి. నాలాటి వాయెట్ బయటపెనకాను. అనెండ్లీలో గోవబ బుకుకుతుంది. ఏకనభ్యో, బుబీసభ కురుకుం కేస్తాడు. గిబిలిక చస్తుంది. ఈ లోగా లాంబిలి ఉయ్యోగాయ బోదాబు. తర్వాతేమిటి బయో!

సదానందరావు ఇంక అరవిగా నూ డ్రానింగ్ చేసి టుంపుంబు నూబి అక్క లో బూబిబి. కమిన్, అధికారం నెచ్చి లాంబిలి కురుకుంపి. ప్రమాత్రరెనిది కానిన, కురుకుంబుదా నాకాకర్కంగా లేదు. ఈ కురుకుంబు నూసైనే నూకాకర్క ర్కంగా వుంది. అతను కాలెజీలో క్లాసు లో ఉండగా నెను కురుకుంబి. గోకాపుబ కొట్టావెట్ల, కేమెలు, అల్లర్లలో కాలంగడి పేటావే. కురుకుంబు కురుకుంబి గొడవచే యుం, కాబి కురుకుంబు కురుకుంబు లెకవు

రక్తి-తన్నడం నాడు తెలుసు. అతని తండ్రి బాగా ఆస్తివారు. రాష్ట్రంలో ఉత్పత్తి అయ్యే పంచదారలో సలభ్లే కా తం ఆయన షాక్టరీలో ఉత్పత్తి చేసేది. సదానందరావు ఒక గర్ల స్టూడెంట్ లో సేహం చేసి, గర్కుంచేసి, రేరేట్టువప్పు కోకం నాడు తెలుసు. తర్వాత ఎదురుగా డో తెలిపగానీ, టి కిద్నాపింగ్ కేసులో జైల్లో వున్నట్లు పేపర్లో వదివాడు. తర్వాత గోకాచాయింట్లో మినికల్లో డిగ్రీ మి డ్లిగా పైకి ప్రాక్రి మం టిగా మార్పుచెం చాడు. అరని ఉపతంలో, అనుభవంలో ఎక్కడానూ గెరినియమాలుకు బోటు స్పట్టు అనపించివుందను. కానీ అతనిలో ముచ్చటా మగ్గి బరే ఒక్క గుణం... సెక్స్ అభి మాకు...

లోపలికి వచ్చాడు. సదానందరావు ముగ్ధానులు నింపాయి. గొంతులోకి ప్రవేశించారు.

“ఉడియల్... వచ్చికోమన గజాన న్నం ఆకమస్తారు. చూడాలు లాంగి డ్రాం అంటే ఇలా వచ్చిపకతారు. ఏళ్ళ కోసం మగ్గి లెకమింట్ చేయాలి...”

“గజానీ. వచ్చికో లోడులో గజం న్నం ఆకమంచడం వల్ల ప్రమాదాలు చేయవచ్చు.”

“వాదంలే చిగుడు. ముచ్చటాం బడిసి తొకిలే వాళ్ళ బెయ్యి ఒట్టు ముగ్గిరావు నునున్న చాలా సింపుల్” అన్నాడు. సదా నందరావు సిగరెట్ ముట్టింది.

“అనులు ఒట్టు ఆలోచన తప్ప. మరో ఆలోచన ఉండదా!”

“ఏం పుంచాంది?” అడిగాడు. సదా నందరావు ఆస్పర్శంగా.

“ప్రతి విషయంలోనూ చెకుకే

చీరలు

పెళ్ళి కుమార్తెలు ఇష్టపడే రంగులు,
రక రకాల డిజైన్లు, వారి కోసం
ప్రత్యేకంగా తెప్పించిన సరికొత్త స్టాకు.

వెంకటరమణ
బనారస్ సిల్క్ వాస్

(గవ్వల పాప)

జవరల్ బజార్, సికింద్రాబాదు, ఫోను :- 73548

ప్రోత్సహించడం తప్పగదా! అది తప్పని తెలిసికూడా”

“ఎన్ని వ్యాసాలు చూడలేదోమే సారథీ! దేశంలో చాలామందికి ధన్ బాద్ మాఫీయాం గురించి తెలుసు. కుంభకోణాం, ప్రాస్టిట్యూషన్, గూండాయిజం, హంతకులు, రేపిష్టులూ, బీహార్ కైల్లో పోస్టికులూ అన్నీ తెలుసు. అస్సాం ఆం దోశన, పంకాబ్ నమస్య, పశ్చిమాసియాలో మారణ హోమం, ఆయుధపోటీ, సెంట్రల్ ఆమెరికా సమస్య అన్నీ తప్పే నని తెలుసు. కాని వాటికే ఎక్కువ ప్రోత్సాహం ఉంది. నువ్వు కేవలం వ్యాసాలు రాస్తావు అంటే” అన్నాడు సదానంద రావు నవ్వుతూ.

“నేను రాస్తాను. మీరు చెయ్యాలి. ఇది నా చూపుటి. అది మీ చూపుటి. మీ భర్త్యం మీరు సక్రమంగా చేయనందువల్లనే పరిస్థితి ఛెడారంగా ఉంది అన్నాను నేను. షరో మంత్రి అయితే నేనిలా మాట్లాడ గలిగేవాణ్ణి కాదు. సదానందరావు నా మీ క్రుదు ఆడిగాక అతనికి నా ఆశయాలు గొడవ తెలుసు.

“ఇన్ని నిజాలు ప్రజలకి తెలియజేస్తు

న్నావు గదా! నాకెక్కడ నభోర్థు ఉందా? నీకుందా ప్రజలనుంది?” అన్నాడు సదానందరావు శాడిస్టికంగా. బైన్ ముందుముసు ఘట ముఘటాగా, మృగాల్లాగా ప్రవర్తిస్తారు. సదానందరావు మొదటి దశలో ఉన్నాడు..

“నారే ప్రజలనభోర్థు ఉంది. అన్నార తను నవ్వుతూ. అతను నిర్విగ్రహము క్రింది పెదవి ఒక బ్రావుతుంటున్నట్లుంది. ఎదుటివాళ్ళకి అంబులో నోటివన్నులై ఉంటుంది.

నేను చక్కనివన్ను ఉంటుంది నీవై యోగింది.

“హాలో”

అమరతి కలకలం చేసినా నవ్వుతుంది.

“రేపు ఇంటికివచ్చి. మీరు మనదోషంవే ఉంచాలి. నేను నీవుకావాలి. క్షమించాలి.

“గుర్తుంది...గుర్తుంది... మేనేషింగ్ బై లెక్కలు మనవారే. మీరేం చేశారోకావచ్చు”

“రేపు ఉదయం చురోసారి ఫోన్ చేస్తాను. అంది కంకం.

“అదనరం లేదు. నాకు గుర్తుం టుంది”

“వీనో నా ర్షత్తి కేసం...”

“టె...” రిసివర్ ట్రెజిల్ చేసి నా
తైత్త మాశాను.

“వజ్రులు ఎల్లవారం మీకై పు ఉంటా
రనుకొనవడు. దీపతనం భరించలేని
స్థితిలో ఎదురు దిరుగువారు”

మనం ఏసీహామెలో స్కాప్ ముందు
చూశామి. ‘విజ్రులరగడం’ గురించి
మాట్లాడటం చాలా హాస్యాస్పదంగా ఉం
టుంది. దీని విజ్రులరగడమని చెప్పే నీ
తెనక విజ్రుల రేదు. నా వెనుక వందం
దుంది ఉన్నాను. ఎందుకని”

నేనెం మాట్లాడలేదు. సదానందరావు
చాలా చక్కగా, ఓహో ప్రసీ లేకుండా
మాట్లాడుతున్నాడట నాకు ఉత్సాహంగా
ఉంది.

“ఎందుకంటే నావల్లవాళ్ళకి ఉప
యోగం ఉంది. వజ్రులు జరుగుతాయి,
ఉద్యోగం చప్పించగల్గు. ఉప్పుదిపికింప
గల్గు. ట్రాన్స్ ఫర్ చేయిస్తాను, ఆపే
స్తాను. రేసులో ఇరుక్కొన్నవాళ్ళని
లైసింగ్ లాగగల్గు. కాదంటే ఇరికింప
గల్గు. పర్మిట్లు, కేర్టుస్యామాలా, కారే
ఉసీట్లు, పరదాదానిలు విరాళం, పట్ట
వాళ్ళోట్లాట్లు, కావంసిన రాక్యుమెంట్లు
తెప్పించడం, చింతడం ఏదైనా చేయ
గల్గు. సారఫీ సువిద్దించులో ఏదైనా
చేయగలవా? లేవు... ఎంబెయ్యలేవు.
కాకపోతే ఓ కుంభకోణం వెలుగులోకి
తెస్తావు. ఇది దోచాలని, అదిచాలాలని
వ్యాసాలురాసి, ఫోటోలతో ప్రచురిస్తావు.
కానీ నావల్లవాళ్ళ పనులాలివుతాయి. అం
దులే ప్రజలు నీమాటవిన్ను ముమ్మాటికీ
నామాటే ఏంటారు. నాకే ఓట్లెస్తారు. నేనే

దొంగని, ప్లబ్లిదారిని, హంతకుణ్ణి మోస
గాడ్లకానీ, నాకేటట్లెస్తారు కావాలంటే
ఎన్నికల్లో నిలబడదాం. ఎవరు గెలుస్తారో
చూద్దాం.”

చాలా ఆసక్తిగా అన్నాడు సదానం
దరావు. ఆకుపచ్చసిల్లెటు వెలుతుర్లో
అతని కళ్ళు విచిత్రంగా మెరిశాయి. నేన
తనవైపు నిశ్శబ్దంగా చూశాను.

“కానీ ప్రజలు ఎప్పటికీ తెలుసుకుం
టారు.”

“తెలుసుకుంటాయి. కానీ మన ప్రజలు
తెలుసుకోరు. ఎందుకీ తెలుసా? తేలిద
న్నట్టు అడంగా తలూపాను.

హారాతుగా ఏదోనెంబర్ డయల్ చేసి
మాట్లాడడం ప్రారంభించాడు సదానం
దరావు.

“రెండు కల్క్ చేశాను.”

“చాలదు” అంది అవతలి కంఠం.
సదానందరావు. ఓక్షణం మాట్లాడలేదు.

“కనీసం ఐదు. ఆర్డర్స్ అలా
ఉన్నాయి”

“చాలా కాష్టం”

“కష్టమో నిష్కారమో తప్పదు.
వారంరోజుల్లో పూర్తిచేయాలి.”

“ఓకే” ఫోన్ పెట్టి మొహం తుకుచు
కున్నాడు సదానందరావు.

“ప్రాక్టికం కుకోసం వెరించి ఆర్డరు.
రాజకీయం అంటే డబ్బు. డబ్బుంటే రాజ
కీయం. వి హావేది మోస్ట్ ఎక్స్ పెన్సివ్
డెమాండర్స్ అండ్ విషుడ్ బేరిడ్”
అన్నాడు సదానందరావు చాలా తేలికగా.

“ఇదంతా మారాలని ఉందినాకు.”

“కానీ మారదు. ఎప్పటికీ ప్రజలు
తెలుసుకుంటారన్నావు కానీ తెలుసుకోరు.

ఎందుకో తెలుసా! ఎందుకంటే మా లోనూ, హిపోక్రసీ ఎక్కువ. మావ్యాగా నాలు వాళ్ళు నమ్మరని తెలిసినా మేం చెబు తాం. వాళ్ళు నమ్మినట్టు నడించి ఓట్లేస్తారు. హిపోక్రసీ ప్రజల్లో తగ్గే వరకూ ఏమాధ్యూరారు”

“కాని నిజమైన ప్రజానాయకుడు వస్తాడు.

సదానందరావు ఒకసారి పగలబడి నవ్వాడు.

“రాడుగాక రాడు. ఎక్కడినించో వస్తాడను కోకపోతే నువ్వే ఎందుకురాకూ దదూ? ఎవడో అంతామారు తీసుకొచ్చి, ప్రజల్ని గొప్పగా మార్చాలి. మీరు దాని గురించి వ్యాసాలు రాస్తారు. నీకు ఇల్లూ, ఉద్యోగం, భార్య పిల్లలు, ఇలాంటి స్కాచ్ పార్టీలు కావాలి. కాని ఎవడో వచ్చి ఉద్ధరించాలి, ఎవడో రోడ్డువేయించి మంచి విద్య అందించి, కైతన్యం తీసుకు రావాలి. నువ్వు మాత్రం కుర్చీలోంచి కదలవు. మీ మేధావులకున్న జబ్బే ఇది. మీకు అన్ని సౌకర్యాలు, సుఖాలూకావాలి. మళ్ళీ ప్రజలూ, బీదరికం, ధగలూ. కుంభ తోణాలూ కావాలి. మాకంటే, ప్రజలకంటే, మీలోనే ఎక్కువ హిపోక్రసీ ఉందనుకుంటాను.”

నేను చాలాసేపు ఏం చూట్టారలెను.

“మీకోసం చెప్పానని తప్పన తప్పి రాక్షాసుగానీ కానీ చచ్చి ఏం తరచుకొగం

ఉండదు. ఒకవేళ మీరూహించే ప్రజా నాయకుడు వస్తే, వాడి మీదికి అంతా వెళ్దేసి తాము తప్పకుంటారు మనప్రజలు”

“చాలా బిట్టర్ గా మాట్లాడు తున్నావు” అన్నాను గొంతు పెగల్చుకుని.

“అంటే చాలా చేదు నిజాలు చెప్పా నన్నమాట. మేధావులు చనిపోయాక వాళ్ళ గురించి చాలా హడావుడి చేస్తారు ప్రజలు. వాళ్ళకి కాంస్య విగ్రహాలు, వాళ్ళ మాటల చేపులూ, రచనలూ అన్నీ భద్రపరుస్తారు! గొప్పగొప్ప స్టేట్ మెంట్లీస్తారు. బిట్టర్ నెస్ నామాటల్లోలేదు సారథీ! ఎందులో ఉందంటే...” అని ఆపి, చాలా సేపు ఆకు పచ్చని లైటులైపు చూశాడు సదానందరావు. తర్వాత నిదానంగా అన్నాడు.

“మీ మేధావులు బ్రతికి ఉన్నప్పుడు వాళ్ళ వెనక నిలబడ్డ ఈ ప్రజలకి తొన్ని వేం సంవత్సరాల్నించీ తెలీదు. ఇంకే అసలు నీసలైన బిట్టర్ నెస్. వీళ్ళు చాలా మేధావులూ, విష్ణువేదములు, వాస్తవ్యులు నిజంగా ప్రజల్ని ప్రేమించే బాళ్ళు కాక పక్షాన నిలబడరు. అలా వాళ్ళు నిలబడి రోజున మేమీనా, మాటలగం అలవాటిని తాళవ్వతంగా తెరచాటుకీ చెప్పినా దానిని

చూచుజం తట్టి నవ్వునీ చూపుతారు. రోజి తీపిమన్నాను. సదానందరావు రం అలా చాలాసేపు నీళ్ళు తాగి పోయాం.